

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 4593/14
22.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Централа, ради поништаја решења туженог, број 000-118-00-00116/2014 од 10.03.2014. године, у предмету престанка радног односа државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној 22.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Централа, број 000-118-00-00116/2014 од 10.03.2014. године.

II УВАЖАВА СЕ захтев тужиоца и обавезује тужени орган да тужицу на име трошкова управног спора, исплати износ од 1.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, у тачки 1. диспозитива, одређено је да тужиоцу, државном службенику који је остао нераспоређен у Министарству финансија – Девизни инспекторат, почев од 11.03.2010. године, на основу коначног решења о нераспоређивању Девизног инспектората, број 143-118-02-00001/2010-003 од 08.03.2010. године, престаје радни однос по сили закона дана 12.05.2010. године, с обзиром да није премештен на друго радно место и није у року од два месеца, после интерног или јавног конкурса, премештен у други државни орган, док је тачком 2. диспозитива, одређено да именовани остварује право на накнаду плате закључно са 12.05.2010. године. Тачком 3. диспозитива истог решења, одређено је да се именованом исплаћује припадајући износ отпремнине, утврђен посебним решењем, док је тачком 4. диспозитива, одређено да је ово решење коначно.

У тужби поднетој Управном суду 26.03.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, неправилног закључка у погледу чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да решење Девизног инспектората, број 143-118-02-00001/2010-003 од 08.03.2010. године, којим је одређено да је остао нераспоређен почев од 11.03.2010. године, није више у правном промету, с обзиром да је ранијом пресудом Управног суда, II-1 У. 21804/10 од 12.05.2011. године, поништено тада оспорено решење истог туженог органа, број 795-112-01-00186/2010-01 од 20.04.2010. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, а да је поступајући у извршењу наведене пресуде, другостепени орган донео решење, број 112-01-711/2010-01 од 20.07.2011. године, којим је поништио наведено првостепено решење, број 143-118-02-00001/2010-003 од 08.03.2010. године. Указује да је у поновном поступку донето првостепено решење, број 143-117-00-00001/2011-07-004 од 02.08.2011. године, којим је одређено да је остао нераспоређен почев од 12.03.2010. године, а решењем другостепеног органа, број 795-112-01-00845/2011-01 од 18.10.2011. године, одбијена је његова жалба против наведеног решења првостепеног органа од 02.08.2011. године. Истиче да је оспорено решење туженог органа у овом управном спору немогуће извршити, јер му радни однос није могао престати ретроактивно, при чему је одредбом члана 197. Устава Републике Србије, прописана забрана ретроактивности закона и свих других општих аката. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоца врати на рад и призна му сва права у вези са радом, почев од 12.05.2010. године, па до дана поношења тужбе, а туженог обавезе да му накнади трошкове спора за судске таксе.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, при чему детаљно образлаже хронологију и поступак доношења ранијих решења о нераспоређености тужиоца и престанку његовог радног односа по сили закона. Истиче да је приликом израде оспореног решења у ставу 1. диспозитива, дошло до очигледне омашке, када је погрешно означен број и датум решења о нераспоређености тужиоца, на тај начин што је уместо решења првостепеног органа, број 143-117-00-00001/2011-07-004 од 02.08.2011. године, погрешно уписано решење првостепеног органа, број 143-118-02-00001/2010-003 од 08.03.2010. године, које је касније поништено, али је при томе правилно означен датум од када је тужилац постао нераспоређен, при чему је у образложењу оспореног решења правилно означено решење првостепеног органа, број 143-117-00-00001/2011-07-004 од 02.08.2011. године, којим је одређено да је тужилац остао нераспоређен почев од 12.03.2010. године, а које решење је постало коначно и правноснажно, због чега наведена омашка није од утицаја на законитост оспореног решења, с обзиром да тужиоцу престаје радни однос по сили закона 12.05.2010. године, имајући у виду да није у року од два месеца од 11.03.2010. године, када је остао нераспоређен, премештен на друго радно место. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, поступајући по коначном решењу о нераспоређивању донетом 02.08.2011. године, којим је у тачки 2. диспозитива,

одређено да тужилац постаје нераспоређен почев од 12.03.2010. године, које решење је потврђено решењем Жалбене комисије Владе, број 795-112-01-00845/2011-01 од 18.10.2011. године и пресудом Управног суда, II-2 У. 12565/11 од 29.11.2012. године, којим је одбијена тужба истог тужиоца ради поништаја наведеног другостепеног решења од 18.10.2011. године, тужени орган је придржавајући се примедба Суда у погледу члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку, који су изнети у пресуди, донео ново решење којим тужиоцу престаје радни однос 12.05.2010. године.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Према одредби члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05,... и 104/09), државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место – наредног дана од дана протекла два месеца од када је постао нераспоређен, док је одредбом члана 138. став 3. истог Закона, прописано да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца, не буде премештен у други државни орган.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку и Закона о државним службеницима, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што из диспозитива оспореног решења произлази да је тужилац као државни службеник остао нераспоређен у Министарству финансија – Девизном инспекторату, почев од 11.03.2010. године, на основу коначног решења о нераспоређивању Девизног инспектората, број 143-118-02-00001/2010-003 од 08.03.2010. године, док насупрот томе, из образложења оспореног решења и списка ове правне ствари, произлази да наведено решење није у правном промету, с обзиром да је исто поништено решењем Жалбене комисије Владе, број 112-01-711/2010-01 од 20.07.2011. године, након чега је у поновном поступку донето решење првостепеног органа, број 143-117-00-00001/2011-07-004 од 02.08.2011. године, којим је одређено да је тужилац остао нераспоређен почев од 12.03.2010. године. Према налажењу Суда, не могу се прихватити као правилни разлози туженог органа дати у одговору на тужбу, којима се указује на очигледну грешку приликом израде у ставу 1. диспозитива оспореног решења, којим је погрешно означен број и датум решења којим је тужилац остао нераспоређен, имајући у виду да је у образложењу оспореног решења правилно означено решење првостепеног органа, број 143-117-00-00001/2011-07-004 од 02.08.2011. године, којим је одређено да је тужилац остао нераспоређен почев од 12.03.2010. године. Ово због тога што, према налажењу Суда, правноснажност стиче диспозитив одлуке, а не образложење, при чему ако тужени орган не исправи, у смислу одредбе члана 209. Закона о општем управном поступку, грешке у именима или бројевима, писању или рачунању, као и друге очигледне нетачности у решењу – до достављања списка предмета суду који у управном спору одлучује о законитости оспореног решења, тиме је учинио битну повреду правила поступка. Због наведених разлога, према налажењу Суда, образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, чиме су

оспореним решењем поврђена правила поступка, која су од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари, на штету тужиоца.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе, при чему је одлука Суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Оцењујући предлог тужбе да Суд поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоца врати на рад и призна му сва права у вези са радом, почев од 12.05.2010. године, па до дана поношења тужбе, Управни суд налази да овај предлог није основан. Ово због тога што је поништајем оспореног решења, тужилац остао нераспоређен, али му није престао радни однос по сили закона, због чега није основан предлог тужбе у погледу враћања на рад и признавања свих права у вези са радом.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде за тужени орган не постоји обавеза да донесе ново решење, јер су поништајем оспореног решења, поништене и све правне последице које је ово решење произвело, у смислу одредбе члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 55/14), а које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94,... и 93/14), одредио за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, односно у укупном износу од 1.370,00 динара, због чега је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.01.2015. године, II-3 У. 4593/14

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић